

SÉRIE
LÁSKA ZA VŠECHNY PRACHY

S MILIARDÁŘEM

na hřišti

MAX MONROE

S MILIARDÁŘEM
na hřišti

Copyright © 2016. Tapping the Billionaire by Max Monroe.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Kašíková, 2024
Cover © Daniel Pocar, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5119-8 (pdf)

MAX MONROE

S MILIARDÁŘEM
na hřišti

přeložila Kateřina Kašíková

Věnováno slzám.

*Během práce na této knize jsme ronily
potoky slz, a to kvůli osobním a profesním
bojům, ale i díky úspěchům.*

*Drahé slzy, kdyby nebylo vaší slané
hydratační kúry, pravděpodobně bychom
zhynuly pomalou a bolestivou smrtí.*

Takže vám za to chceme poděkovat.

*Nicméně pro příště bychom ocenily, kdybyste se
snažily chutnat spíš po víně – anebo jako vodka.*

ÚVOD

WES

Jsem Wes Lancaster. Třetí z naší známé trojice miliardářů. Vlastním fotbalový klub New York Mavericks, restauraci jménem BAD, jsem tichým investorem několika start-upů rozestých po celých Spojených státech a mimo jiné se moje čisté jmění pohybuje někde mezi třemi a čtyřmi miliardami dolarů.

Stará známá historka, co?

Přiznám se, že i mně ten začátek připadá až podezřele povědomý – a to se rozhodně nehrnu do toho, aby mě lidi házeli do jednoho pytle s takovými, jako je Thatcher Kelly. Jenže rozdíl mezi Thatchem, Klinem a mnou spočívá v tom, že oni si vedou záznam o každíčském dolaru – ano, uznávám, že každý z nich to dělá ze zcela odlišných důvodů –, zatímco já jsem nikdy nebyl takový puntičkář. Nosím v hlavě jen přibližné hodnoty a vím, jaký pro mě mají význam.

Znamenají pro mě svobodu.

Svobodu žít vlastní život tak, jak chci, utrácet peníze vkusně, ale často a užívat si všech věcí, které jsou pro mě v životě tak důležité. A těmi jsou ženy, auta, cestování a čas – každá ze zmíněných položek může být moje, kdy se mi zachce a jak se mi zachce.

Mám rád, když mám všechno *pod kontrolou*. Libuju si v *eskapismu*. Líbí se mi, že jsem *pánem svého vlastního života*.

Za peníze si člověk sice štěstí nekoupí, ale rozhodně si za ně může koupit příležitosti. Příležitosti jsou všude a především jedna z těch, které mě potkaly, stojí za zmínku – žiju totiž svůj sen. Vlastním fotbalový klub, který hraje v Národní fotbalové lize. Moji zaměstnanci vědí, jak moc je pro mě důležitý – rádi si o tom za mými zády šeptají –, ale tahle moje touha nemá nic společného s penězi, s mojí pozicí a tím, co se s tím pojí. Jde pouze a jen o to být součástí toho obřího sportovního kolosu. Už mnohokrát jsem na svou adresu zaslechl různé komentáře popisující mou „otravnou všudypřítomnost“ a výrazy jako *kurva, zatraceně, už zase je tady; tohle je na hovno* a mnohdy horší spojení.

Jenže teď se můj zájem o fotbalový klub a hlavně o mé zaměstnance ještě prohloubil. Soustřeďuje se především na jednu zaměstnankyni, Winnie Winslowovou, naši novou sportovní lékařku. Nejenže se nedržím zpátky; já toho *nejsem schopný*.

Winnie ztělesňuje všechno, co nechci.

Je tvrdohlavá. Náročná. Matka malého dítěte.

Jak se zdá, předmětem tohohle vtipu nakonec skončím já sám. Mozek mi říká, že ta ženská všechno zničí, ale moje srdce mi napovídá, že *je ztělesněním všeho, bez čeho nemůžu žít*.

Obvykle se nechávám vést svým mozkem. Dělá za mě důležitá rozhodnutí a chrání mě před určitým utrpením, které by mi romantické plotky do života mohly vnést. Ale teď kontrolu zřejmě převzalo jedno zatraceně splašené čtyřkomorové zařízení.

Tvrdí mi, že tohle je poslední kapitola v téhle knize, která je o mně, protože díky Winnie a Lexi Winslowovým se ze mě stává jedno obrovské *my*.

A tohle je *o nás*.

1. KAPITOLA

WES

Na chodbách se to hemžilo členy personálu pospíchajícími z jídelny na schůzky a hráči na cestě mezi šatnami a posilovnou nebo hřištěm. Každý, koho jsem míjel, mi kývl na pozdrav.

Oceňoval jsem jejich snahu, ale ve skutečnosti jsem tu pozornost nesnášel. Musel jsem si neustále kontrolovat výraz tváře a své reakce – musel jsem být tím, koho lidé očekávali, což někdy neodpovídalo skutečnosti.

Ale stejně jako jsem vybudoval celou tuhle mašinérii, díky níž náš tým fungoval, stejně tak jsem si bez cizí pomoci vybudoval i svoji reputaci. Všichni mě považovali za stoika. Někoho, kdo neprojevuje emoce. Člověka, který je neovlivnitelný, nic ho nerozhází, ani se ničím nenechá vyprovokovat.

Děsilo mě, jak často se uvnitř mě odehrával pravý opak – zuřící zmatek, kvůli němuž se mi jen s vypětím sil dařilo udržet obsah žaludku na patřičném místě.

Můj vztah k bohu byl značně vlažný a vyznačoval se velice omezenou snahou z mé strany, nicméně už ani nevím, kolikrát jsem mu děkoval za sílu mé duchapřítomnosti a sebekontroly.

Nad hlavou mi něco zasyčelo a zablikalo, jak se jedna ze žárovek snažila oddálit konec své životnosti. Zadal jsem si za úkol vyrozumět o tom údržbáře, jakmile dokončím svoje kolečko.

Jako většina ostatních týmů ligy jsme se i my řídili harmonogramem, který určoval, kde a kdy se budou různí hráči, speciální

týmy, strategičtí hráči útočné linie, hráči obranné linie a všichni ostatní pohybovat. Až jídelna za hodinu uzavře snídaňový bufet, každý člen týmu bude na svém místě – na jednání, na tréninku, v posilovně, anebo na rehabilitaci nebo konzultaci ohledně své formy. Středy v týdnech, kdy jsme cestovali, musely odsýpat ještě plynuleji, než kterýkoliv jiný den, protože celý tým musel být včas připravený, aby ve čtvrtek mohl vyrazit na cestu.

Tento týden jsme měli namířeno do Miami. Do horkého a slunného Miami, které svým počasím láká obléknout si jen to nejnnutnější. *Zatraceně, prosím, ať se naskytne nějaká příležitost, při níž na sebe Winnie Winslowová bude muset hodit bikiny*, ozvalo se moje péro a s přehnaným entuziasmem zamrkalo, ještě než ho můj mozek stačil zabrzdit.

Krucinál.

Najal jsem ji jako sportovní lékařku, ale s rychlostí blesku se z ní stala moje posedlost, slabost a rušivý element. Pronásledovaly mě představy vtipných, vzrušujících slovních přestřelek plných vášně, jež moje neposlušná mysl umísťovala do ložnice, a zabíraly až příliš prostoru v mé hlavě vzhledem k tomu, k jak málo interakcím mezi mnou a Winnie doopravdy docházelo. Stýkali jsme se převážně v pracovním prostředí a během prvních týdnů našeho erotického tance a mučivého škádlení jsme se jeden druhého sotva dotkli. I teď byla naše intimita stále ještě v plenkách, pouhý zárodek přátelství, který cíhal na hranici povrchní známosti.

K našemu prozatím nejbližšímu kontaktu došlo před pár týdny na Thatchově a Cassiině improvizované svatbě, kdy její ruka krátce vklouzla do mé. Ať už byla moje motivace nevinná, nebo ne, od té doby jsem byl nesmyslně fixovaný na touhu opět pocítit její dotek. Bylo to pro mě přinejlepším nepřírozené a na každý pád značně znepokojující, protože jsem se nedobrovolně začal vyhýbat společnosti ostatních žen.

První týden po návratu jsem se to snažil zlomit, ale potom jsem měl moc práce, zůstával jsem v kanceláři déle a déle a moje tělo nakonec přestalo spolupracovat.

Je to tak. Moje péro nereaguje na nic než na dotek Winnie. A hádáte správně, můj malý problém vyšel na světlo světa tím nejtrapnějším způsobem a v té nejhorší možné chvíli. Jediné, za co mi zbývá být vděčný, je fakt, že dotyčná žena už mě znala z dřívějšíka a věděla, že to je záležitost zcela nová. Samozřejmě že jsem se potom vrátil domů ke své ruce a detailní fantazii o Winnie Winslowové. A na to ten čurák zareagoval jako na povel.

„Věřte mi,“ zaslechl jsem hlas Winnie, když jsem vyšel zpoza rohu chodbou, která vedla přímo do místnosti určené tréninkům. Ordinační hodiny pro hráče se zraněním a jinými zdravotními problémy začínaly v šest ráno, což bylo už téměř před hodinou. Vydržet to celou hodinu byl úkol hodný samotného Herakla, ale moje číse trpělivosti už zkrátka přetekla..., stejně tak mi došly metafory.

Musel jsem ji vidět. *Ten drsný a přitom sladký hlas. Ten zápal, s nímž pronášela každíčkou větu.* Toužil jsem po tom pocitu, který se mnou rozlil, když všechnu tuhle municí namířila na mě.

Naštěstí nečekaná účast na všech jednáních a jakýchkoliv místech představovala pro mě, šéfa zvaného „stíhačka“, normální *modus operandi*, takže pokud si někdo byl vědomý toho, jakého blázna ze sebe dělám, byl jsem to pouze jen já sám.

Můj krok se navzdory vnitřním rozpakům způsobeným prohraným bojem se sebou samotným stal o poznání energičtější. Kdyby tomu přihlížel Thatch, tahle skutečnost by nezůstala bez komentáře a já bych mu dal všemi dostupnými prostředky na srozuměnou, ať si políbí. Ale Thatch tu nebyl a jediné, co mě dělilo od hlubokého pohledu do Winniiných jiskřících očí, byl zbytek téhle pitomé chodby.

„Vím o tobě víc, než jsem kdy chtěla, Martinezi,“ pokračovala Winnie a její rozhodný hlas se lehce nesl prázdnou chodbou. „Na googlu je toho až moc.“

„Mám pocit, jako by říkala, že viděla tvoje péro, Píďo. A podle toho, jak to řekla, tak bych si i tipl, že tvoje přezdívka není to jediný, co je na tobě prtávý,“ prohodil mladý, žoviálně znějící mužský hlas.

Rozpoutala se vřava a ode dveří se k mým uším doneslo houkání a povykování.

„Tak prr,“ zarazila je Winnie se smíchem. „Natáhni si kalhoty, Píďo. Ne, neviděla jsem tvůj penis a nechci vidět tvůj penis, ztraceně, schovej si ten penis.“

Z místnosti se dál ozývalo pochechtávání a neotesané komentáře a já se přistihl, jak zrychlují už tak svižné tempo, abych se na druhý konec chodby dostal dřív.

„Penis, paní doktorko?“ Zaslechl jsem jednoho z hráčů. „To zní hrozně odborně.“

Na chvíli jsem se zastavil přede dveřmi, abych si poslechl její odpověď. „Přesně tak, odborně. Jediná situace, během níž budu ochotná se podívat na vaše penisy, nastane, pokud si ho během hry zlomíte. Penis se pro mě stává pérem nebo ptákem, jen když se s ním setkávám při soukromé společenské příležitosti.“

„Jak vás tak poslouchám, paní doktorko, můj penis by se najednou docela chtěl socializovat,“ popíchl ji Mitchell a ostatní chlapi zabručeli na souhlas.

„Promiň, Came,“ odpověděla Winnie vážným, ale přesto hravým hlasem. „Už mám plný diář.“

Navzdory všemu, co mi radil rozum, jsem do místnosti, v níž bylo o dobrého pultuctu hráčů víc, než jsem čekal, vstoupil s úsměvem na tváři. Polovina z nich evidentně měla lepší věci na práci než si sexuálně dobírat vlastní týmovou lékařku jen proto, že to byla žena. Umravnil jsem se a donutil svůj obličej nasadit o něco chmurnější výraz.

Když se na mě upíralo tolik párů očí, úsměv na obvykle nepřístupné tváři by vzbudil podezření.

Několik z přítomných chlapů se napřímilo a zaujalo ostražitý postoj.

V soukromí, kdybychom byli ve společnosti mých přátel nebo rodiny, tak bych s nimi klidně žertoval a házel vtipy, ale oni tuhle moji stránku neznali. Znali pouze personu, kterou jsem zosobňoval na této straně mantinelů – v práci, před médii a před ženami –, a jako jejich šéf bych vyslechnutou slovní výměnu nemusel považovat za právě přijatelnou.

Quinn Bailey, nejlepší quarterback, kterého jsme za poslední roky měli, a jižan tělem, mluvou i duší, ale ani nehnul brvou, a zatímco Winnie dokončovala obvazování jeho zápěstí, jeho ústa se roztáhla do úšklebku.

Tohle by si bezpochyby dokázal ovázat i sám.

„Nazdárek, pane L.,“ zavolal na mě. Nemohl jsem si pomoci a usmál jsem se. Ten mizera byl prostě k sežrání. Nebyl jsem si jistý, jestli za to mohly jeho rozčuchané, ale přesto upraveně vypadající vlasy, nebo opravdovost jeho úsměvu, nicméně člověk se na něj prostě nedokázal zlobit.

„Nemáte být na tréninku?“ zeptal jsem se ho, ale jeho úšklebek se jen prohloubil. Oba jsme věděli, že tam být má, a on, zdá se, až zatraceně snadno prohlédl všechny nepatřičné důvody, které mě přiměly k tomu mu tu otázku položit.

Winnie Winslowová a její neuvěřitelné nohy. A oči a vlasy a tvář. *Sakra*. Každá dokonalá část jejího já a všechny myšlenky, které jsem jim věnoval, mezi námi zdánlivě visely ve vzduchu jako křehké bomby čekající na odpal. Jeho zkoumavý pohled měl však větší efekt než jen vytvoření trapné chvíle – donutil mě přiznat si něco, co jsem jinak odmítal vidět.

Trávil jsem najednou zatraceně moc času na téhle straně řeky Hudson, kde se příhodně nacházelo také pracoviště jedné krásné

lékařky, které bylo současně místem, jemuž jsem šéfoval. A přitáhlo mě to sem téměř každý zpropadený den za poslední tři týdny.

A jak jsem tak studoval linii Winniiny šije a pohledem sklouzl až k výstřihu její košile, bylo mi nad slunce jasné, proč je to místo pro mě najednou tak přitažlivé.

A jestli si toho všiml Quinn, který jako jeden z mála zaměstnanců pracoval se mnou i v kancelářích na Manhattanu, tak si toho asi všimla i Georgia.

Kruci. A do čeho pronikla jedna polovička manželů Brooksových, tu brzy následovala i ta druhá.

Byla to jen otázka času, kdy mě Kline s Thatchem unesou a budou mě mučit polštářovými bitvami a vycpanými podprsenkami, než se jim vyznám ze svých hříšných myšlenek na Winnie Winslowovou.

No co? Copak takhle to na dívčích přespávacích akcích nechodí?

„Můžu ti s něčím pomoci, Wesi?“ otázala se Winnie, vyrušila mě tak od mého fantazírování i nočních můr a připomněla mi, kde se vlastně nacházím.

Cítil jsem, jak se na mě upřelo několik párů očí, a více než jedny byly zvědavé. Doufal jsem, že za vyzývavost Winniiných slov mohou zářivky a vcelku nelichotící osvětlení.

Na jejích růžových rtech se rozhostil vítězoslavný úsměv. Používala ho, když si všimla, jak dobře se jí povedlo vyvést mě z míry.

Prokrista, radil můj mozek mému pérú. *Vidíš to? Tohle nemáme zapotřebí.*

Sevřel jsem čelist, abych zamezil litanii nevhodných, zrádných slov, která jsem měl sto chutí vypustit z úst.

„Ale ne,“ odvětil jsem místo toho. „Jen dělám svoje kolečka. Slyšel jsem, že si googluješ fotky penisů našich hráčů, tak jsem se o tom musel přijít přesvědčit osobně.“

Dobře, úplně *všechna* nevhodná slova se mi asi zadržet nepodařilo.

Pár chlapů vyprsklo smíchy, ale ti chytří všechno jen pozorovali a s vykulenýma očima mezi námi těkali pohledem.

Právě se mi dokonale podařilo odkrýt karty. Starý Wes Lancaster – ten, jemuž krev volně proudila žilami a zrádně se nenakulovala v jeho péru – by tohle své zaměstnankyni nikdy neřekl. Ani v soukromí, a veřejně už vůbec ne.

Martinez si to vyložil jako povolení pokračovat stejnou rétorikou a začal si znovu stahovat kalhoty.

Winnie koutkem oka zachytila jeho pohyb – jinak se s viditelným vztekem soustředila výhradně na mě – a vydala ze sebe ženský výkřik.

„Píďo! Pro Kristovy rány! Dost. Negooglovala jsem si tvůj penis. *Neukazuj* mi ho.“

„A co přesně sis googlovala?“ zeptal jsem se, neschopný přestat. A kruci, škoda už byla alespoň částečně napáchána.

Winnie si hlasitě povzdychla, opřela se bokem o vyšetřovací stůl a překřížila ruce na své kypré hrudi.

Všechny zpropadené oči v místnosti se okamžitě přesunuly na odhalenou kůži uprostřed.

Použil jsem trik se sevřením pěstí, abych se zklidnil, a rozhlédl se po místnosti, v níž se každý z přítomných mužů nějak snažil zakrýt svoji směšně znatelnou reakci na ten velmi prostý pohyb. Diskrétní změna polohy a přenesení váhy z nohy na nohu. Kdybychom na našem ztopoření měli přivázaný zvoneček, vůbec bychom kvůli tomu neustálému cinkotu nebyli schopní přemýšlet.

Bože, jsme vážně zvířata. Člověk by si pomyslel, že nám ukázala bradavku, ale ona měla na sobě zcela formální a naprosto vhodnou bílou halenku, která zakrývala všechna příslušná místa.

Trik je v tom, že když se (my muži) dost usilovně snažíme, máme rentgenové vidění. Ale psst. Nikomu to neprozrazujte.

„Statistiky. Zranění. Sportovní historii,“ odvětila s pozvednutým obočím a výzvou v očích. Ta se jen tak nepoddá. Věděl jsem

to stejně dobře, jako jsem znal hřbet vlastní ruky. Každou smeč, kterou jsem se snažil dát, odrazila nazpátek. Každý můj požadavek se jí podařilo zmírnit. A stejně jistě jsem věděl, že bude mít hlavní roli v každé podělané fantazii, kterou si za následujících deset let vysním.

Nesnášel jsem fakt, že jsem po ní tak toužil.

Nechtěl jsem, aby ten pocit odezněl.

Chtěl jsem vyzvídat dál a přijít na všechno, na co se dalo, ale všechny rozumné důvody pro mou zdejší přítomnost už byly vyčerpány a já jsem si pro dnešek už vybral svoje penzum neprofesionálního chování.

„Už vás nebudu dál zdržovat.“ Dostalo se mi několika pokývnutí a ušklíbnutí, všechno se zdánlivě vrátilo do normálu a vypadalo to tak, že se Winnie poprvé od té doby, co jsem vešel, poprvé zhluboka nadechla.

Znamení, že i ji moje přítomnost zasáhla.

Zamířil jsem ke dveřím a těsně předtím, než jsem překročil práh, jsem se všech přítomných zeptal na jedinou věc, která by starého Wese zajímala: „Připraveni na Miami?“

Místností se rozeznělo nevázané halekání, nadávání a pár hanlivých výrazů na adresu obyvatel Miami.

Díkybohu, že jsme o víkendu hráli mimo město.

Budu příliš zaneprázdňený, abych myslel na Winnie Winslovou.

2. KAPITOLA

WINNIE

Po dvou dnech strávených v Miami jsem byla neskutečně vděčná za to, že žiju v New Yorku. Bylo tu tak strašné vlhko, že se jím člověk dusil, o horku ani nemluvě. Během posledních osmačtyřiceti hodin jsem se zapotila víc než ti svalovci, o které jsem se starala. Víc než gejzíry v našem milovaném Yellowstonském národním parku. Dokonce víc než ty umělé dešťové fontány, které si v *Přátelích* pořídil Joey v domnění, že se mu budou výborně hodit do bytu.

Bože všemohoucí, dokonce jsem vyměnila svůj oblíbený deodorant za předraženou tyčinku od Old Spice z hotelového obchodu se suvenýry. Mužská vůně byla pro mě mnohem lákavější než smrdět jako zpocená chodidla. Navíc jsem nebyla schopná se zkroutit tak, abych pod jedním z těch podělaných sušáků na ruce mohla zastavit rostoucí mokré kruhy okolo svých podpaždí.

Naštěstí pro mě – a moje oblečení – a pravděpodobně z předem promyšleného důvodu hráli Mavericks noční zápas pod umělým osvětlením místo odpoledního utkání pod žhnoucím floridským sluncem. Vzhledem k počasí, které panovalo na začátku sezony, bych v opačném případě vypadala asi jako *smažená červená paprika* spíš než jako *zlatá bohyně*.

Pěkně jsme to Miami natřeli a zápas jsme vyhráli na plné čáře 24:0. Bez jakýchkoliv rozpaků jsem se hlásila k podílu na výsledném skóre. Byla jsem sice nová, ale hráče jsem uměla zklidnit

a také jim pomoci přenést se přes nepodstatná zranění tak, aby mohli hrát dál. Představovala jsem malé kolečko v celé mašinérii, ale otáčela jsem se víc než dobře.

Quinn Bailey odehrál skvělý zápas. Zakončil ho třemi touch-downy a podařilo se mu utržit celkem tři sta pasových yardů. Naše obrana v potu kůže bojovala za každý down, a zabránila tak Miami kopnout byt i jediný field gól. Byla jsem na tyhle chlapy, kteří rychle, a pro mě překvapivě, začínali patřit k mým nejoblíbenějším lidem, hrdá. Skrývat svůj nadšený výskot během celé hry mě stálo pořádné úsilí, ale musela jsem si zachovat reputaci. Nehrála jsem na ně žádné divadélko, ale moje pozice lékařky a vedoucí celého týmu s sebou nesla určitou vážnost.

Vzhledem k tomu, že jsem byla obklopená haldou rozložitých, jadrně se vyjadřujících fotbalistů, pro moji autoritu se ukázalo být zásadní umění nasadit si nepřístupnou masku, nenechat si nic líbit a chovat se, jako bych byla chlap –, ale chytřejší než oni všichni dohromady. A něco uvnitř mi napovídalo, že vyrůstání se čtyřmi staršími otravnými bratry mě na to dobře připravilo.

Na pozici sportovní lékařky jsem u Mavericks byla teprve šest měsíců, ale tu práci jsem milovala. Vyhovoval mi nový režim a skutečnost, že jsem už nemusela být pořád v pohotovosti, jako když jsem pracovala v nemocnici. Dokonce jsem si i užívala občasné služební cesty. A nejdůležitější byl fakt, že jsem věděla, co se ode mě očekává, a sama jsem byla na známé půdě, takže jsem se na novém místě cítila jako doma.

Jediné, co mě znepokojovalo, vlastně *jediný*, kdo mě znepokojoval, byl Wes Lancaster.

Nemohla jsem říct, že pocit, který ve mně jeho přítomnost vzbuzovala, byl úplně špatný – a nebo vůbec špatný. Bože můj, upřímně byl vlastně celkem dobrý.

Ale byl to můj šéf a nad to asi nejhorší muž na celé planetě, kterého jsem si mohla vybrat jako objekt svých tužeb.

Byl nečitelný, arogantní, sebevědomý v takové míře, až mi to přišlo otravné... A také patřil k odpůrcům jakýchkoliv závazků vůči ženám s dětmi, sama jsem ho to několikrát zaslechla říkat.

Přála jsem si jen jediné, a sice aby moje tělo pochopilo tu zatracenou anglo-španělskou hatmatilku, kterou si můj mozek od našeho přistání v Miami osvojil.

No bueno, Winnie. Tohoble pitomce ne. Comprende? Ptal se mě, když jsem se přistihla, jak pod žhnoucím sluncem během závěrečného tréninku zírám na jeho opálená a až příliš odhalená předloktí s vyrýsovanými žilami.

Pokud ten orgasmus, který jsem si v myšlenkách na Wese Lancastera během rychlé a vlažné sprchy právě přivodila, byl platným ukazatelem..., tak ne. *Comprende* se nekonalo.

Odehnala jsem myšlenky na nedostupné muže a všechny komplikace s jakýmikoliv pletkami a jimi podobnými záležitostmi a vytvočila Remyho číslo, abych se ho zeptala, jak se má moje šestiletá dcerka Lexi.

Remy byl z nás pěti sourozenců nejstarší a byl to beze sporu Lexiin nejoblíbenější strýček – ale když jsem s ním mluvila, po každé jsem se jeho výsostný status snažila trochu shodit.

Naprosto Lexi zbožňoval a nevynechal jedinou příležitost mi ji pohlídat, což mi ohromně pomáhalo, když jsem s Mavericks cestovala po zápasech. Také mi přišlo vhod, že byl svobodný a nijak se nechtěl vázat – zdálo se mi, že jsem měla štěstí na samé takové muže – a jako soukromý podnikatel obvykle pracoval z domova. Byl obdobně nadaný na čísla a investice jako Cassiin manžel Thatch, ale nevládl jeho entuziasmem, čímž pádem jeho účet v bance zdaleka neoplýval tolika nulami. Ale to můj také ne – a kolika lidem vlastně ano.

„Nazdárek, nazdárek, sestřičko,“ pozdravil mě na druhé zazvonění jako v té písničce od Billyho Idola „Hey, Hey, Little Sister“ a ukázal se jako jeho skalní fanoušek, ač se tuhle skutečnost jinak snažil utajit. „Jak je v Miami?“

„Jako v sauně.“ Zasténala jsem a snažila se potlačit písničku „White Wedding“, kterou mi svým pozdravem právě dostal do hlavy. „Kvůli tomuhle floridskému pařáku začínám být vděčná za močí zbarvený newyorský sníh.“

Uchechl se. „Hádám, že to říkáš jen proto, že jsi letos do žádného močí zbarveného sněhu ještě nešlápla.“

Asi měl pravdu. Otřepala jsem se při představě, jak brzy nás tohle roční období čeká, a přidala si na svůj seznam úkolů koupi nových zimních bot pro sebe a pro Lexi.

„Zdá se, že tvoji kluci dneska zaváleli,“ poznamenal Remy. „Lexi se mohla pomínout, když viděla, že to Bailey dotáhl na těch tři sta yardů.“

Zakřenila jsem se. Od chvíle, kdy jsem začala pracovat pro Mavericks, se Lexi upnula na všechno, co souviselo s americkým fotbalem a NFL. Její drobný mozeček byl plně zaneprázdněný nasáváním každické statistiky jako nějaká lačná houba.

Lexi nebyla obyčejné dítě – byla mnohem víc. Diagnostikovali jí vysokofunkční autismus, byla prudce inteligentní a velmi pokročilá v matematice, čtení i psaní. Ve dvou letech už uměla celou abecedu a dokázala napsat všechna písmena. Ve třech zvládala základní počty. Ve čtyřech se naučila číst. A teď, jako šestiletá, zvládala středně těžkou algebru lépe než většina druháků na střední škole.

Samozřejmě že měla i své problémy, ale její odhodlání překonat je dokázalo člověka úplně usadit. Nebylo pochyb o tom, že mozek mé dcerky je naprosto úžasný.

„Do kolika, že jsi to dneska nechal moji dceru vzhůru, Reme?“

„Šla spát celkem brzo. V deset byla v posteli.“

„V deset?“ ujišťovala jsem se, i když jsem moc dobře věděla, že Baileyho statistiky mohla vidět až po skončení zápasu, což bylo pravděpodobně až po desáté.

„No dobře,“ odpověděl s náznakem úsměvu v hlase. „Nanejvýš ve čtvrt na jedenáct.“

Pohlédla jsem na hodinky na nočním stolku, ukazovaly 11:35. „Ty mi teď tak kecáš. Vsadím se, že jsi jí právě dočetl pohádku a uložil ji teprve před čtvrt hodinou.“

Znovu se zasmál. „Trvám na čtvrt na jedenáct.“

„To je fuk, ty pitomče jeden. Jestli jí budeš dovolovat večerku až po jedenácté, budu muset o hlídání požádat Tye,“ dobírala jsem si ho.

„S tím by Lexi nikdy nesouhlasila. Má mě nejradši.“

Zasmála jsem se. „Hmm... Já ti nevím. Poslední dobou hodně mluví o Judeovi.“

„Do prdele. Možná bych ji měl vzbudit,“ zamumlal.

„Udělej to a je po tobě,“ pohrozila jsem mu. Od našeho dětství se toho moc nezměnilo. Naše chování jen mírně vyzrálo, ale uvnitř jsme pořád byli dvě malé děti hádající se o to, kdo si začal jako první.

„Dostala ses do hotelu v pořádku?“ zeptal se mě, zcela ignoruje mé rýpnutí, a přešel rovnou do své typicky ochranné role staršího bratra. Remy se mě ze všech mých čtyř bratrů snažil chránit asi nejvíc. Vzhledem ke kombinaci Lexiina nepřítomného otce, mého mizerného vkusu na muže a dítěte se speciálními potřebami se mu to k jeho velké nelibosti příliš nedařilo.

„Ano, tati,“ dobírala jsem si ho. „Už jsem zpátky asi tři čtvrtě hodiny. Stihla jsem se i osprchovat a jsem připravená jít do hajan.“

„Dobře,“ odvětil. „Nechci se v novinách dočíst, že někde paříš s partou nadržovaných fotbalistů.“

„Ale no tak, přenes se přes sebe.“ Odfrkla jsem si. „Jestli se mi zachce zůstat vzhůru celou noc a užívat si s naší obrannou linií, je to moje věc.“

„To není vtipný.“

„Remy.“ Napodobila jsem jeho vyčítavý tón. „Jsem sice tvoje mladší sestra, ale taky jsem dospělá jedenatřicetiletá žena a umím se o sebe postarat. Kdy ti to konečně dojde?“

„Nikdy. Vždycky budeš moje mladší sestřička.“

„Jsi horší než všichni ostatní.“

„Protože jsem ten nejlepší brácha, kterého máš.“

„Jsi ten *nejotravnější* brácha, kterého mám.“

„Máš mě nejradši.“

„Rozhodně ne. Nejradši mám Judea.“

„To je kravina.“

Zasmála jsem se. „Tak fajn. Půjdu už spát. Postarej se, aby mi Lexi ráno zavolala, jo?“

„Jasňačka,“ souhlasil a i přes naše špičkování a moje nepodstatné stížnosti jsem věděla, že jsem se svými čtyřmi bratry vyhrála životní jackpot. „Mám tě rád, Win.“

„Já tebe taky.“

Ukončila jsem hovor a rozhodla jsem se, že je čas na rychlou vycházku k automatu s jídlem. Najednou jsem dostala strašnou chuť na pytlík chipsů a láhev koly. Protože jsem věděla, že většina týmu i personálu šla po zápase ven na večeri a na drink, nelámala jsem si hlavu s tím, jak vypadám a že vyřáším z pokoje bez podprsenky.

Protože, řekněme si to upřímně, kdo chodí do postele v podprsence? Tahle ženská teda rozhodně ne.

Svázala jsem si stále ještě mokré lokny do neupraveného drdolu, hodila na sebe pyžamové kraťasy a tílko, vklouzla do žabek a vyrazila z pokoje jen s kreditkou v ruce – byla jsem totiž nechvalně proslulá tím, že u sebe nikdy nemám žádnou hotovost – a s klíčem od pokoje.

Díkybohu za člověka, který se zapříčinil o to, že automaty dneska přijímají i kreditní karty. Jedinou nevýhodou je důkaz mého obžerství, když si na konci měsíce ve výpisu z účtu přečtu seznam všech transakcí. Je vtipné, že společnost Visa moji kartu vzhledem k té podezřelé aktivitě ještě nikdy neodmítla.

„Haleluja,“ zvolala jsem, když jsem došla až k automatu. Byl plný chipsů s příchutí čedaru a zakysané smetany a moje nadšení

vzrostlo. Noční svačinka byla pro mě přesně tou pravou kratochvílí. Potichu jsem si sama pro sebe zpívala „Baby Mine“, Lexiiu oblíbenou ukolébavku, poťukávala jsem prsty na sklo a zkoumala své možnosti.

Preclíky? *Ne. Na osolenou lepenku nemám chuť.*

Skittles? *Možná.*

Sladká plněná taštička? *To zní jako snídaně.*

Ano, jedny chipsy s příchutí cedaru a zakysané smetany, prosím.

O tři pípnutí kreditní karty později jsem měla obě ruce plné chipsů, koly a balíčku Skittles pro všechny případy. Když jsem se otočila zpátky do chodby, můj další postup ztroskotal při nečekané srážce s vypracovaným hrudníkem. Věděla jsem jistě, že to byl hrudník... a zatraceně pěkný hrudník. Někdo jiný by o tom možná pochyboval, ale rozhodně ne moje nedostatkem intimity deprimované já.

Můj pytlík chipsů mezi našimi těly hlasitě křupnul a mě zachytily dvě silné ruce. Stiskly mi ramena, pomohly mi znovu získat rovnováhu a zachránily mě před zakopnutím o vlastní žabky a pádem na podlahu.

Můj pohled se zvedal *nahoru, nahoru a pořád nahoru*, dokud se nesetkal s hlubokým a mně dobře známým pohledem dvou oříškově hnědých očí.

Wes Lancaster.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se a ustaraně si prohlížel moji tvář. Maska, kterou neustále nosil, byla pryč a jeho výraz byl uvolněný. Takového jsem ho ještě nikdy nezažila. Pryč byl pulzující sval v čelisti a zamračené čelo. Předě mnou stál prostě chlap v pyžamu, který se vydal na noční vycházku k automatu.

Bylo to tak... lidské.

Nebudil takovou hrůzu jako obvykle – nicméně jeho přítomnost byla pořád sama o sobě impozantní. Když se v místnosti nacházel Wes Lancaster, každý o něm věděl.

„Jo.“ Kývla jsem a přinutila své rty k pohybu, byť stále ještě v šoku. „Omlouvám se. Nevšimla jsem si, že za mnou někdo stojí.“

Jak dlouho tam za mnou postával?

Snad ne dost dlouho, aby slyšel můj falešný zpěv.

Dívala jsem se, jak prozkoumává moje tělo a pomalu klesá pohledem *dolů, dolů a pořád dolů*, dokud si mě bez jakéhokoliv studu celou pořádně neprohlédl.

A všechen ten neobvyklý klid provázející naše setkání byl rázem ten tam. Bože můj, ten mě nasral. *A taky* vzrušil.

Nejradši bych mu vlepila pohlavek. A políbila ho.

Chtěla jsem mu vyšplhat po těle jako po své osobní tyči. Byla jsem si jistá, že žádný muž ve mně nikdy předtím nevyvolával takové bipolární reakce.

Když se jeho oči opět setkaly s mými, vzdorovitě jsem pozvedla jedno obočí. „Hotovo? Nebo se mám pro tvoji potěchu ještě zatočit dokolečka?“

Jeho ústa – ta dokonalá, plná ústa až nemravně svádějící k polibku – se zvlnila do sarkastického úšklebku. „Chceš, abych se *já* zatočil dokolečka pro tebe?“ otázal se a překřížil si silné, svalnaté paže na hrudi. „Rád to udělám.“

Nemohla jsem si pomoci – díky jeho provokaci jsem nebyla schopná odolat, pohlédla jsem na jeho tělo a prodlévala pohledem na každíčkém dokonalém kousíčku jeho vypracované postavy, zahalené jen obyčejným bílým bavlněným trikem a černými teplákovými kraťasy. *Kristepane*. A já si myslela, že nejvíc sexy Wes Lancaster vypadá, když má na sobě oblek a kravatu.

Byly ty dokonalé žíly na předloktí doopravdy nutné?

Už jednou mě během tohotohle víkendu dostaly a teď znovu. *Dej mi taky nějakou šanci, Vesmíre*.

Rozmýšlela jsem se, na kterou část jeho těla zírám nejradši, jestli jsou to ty prazvláštně svůdné oříškově hnědé oči, anebo jeho úžasné tělo, a nemohla jsem se rozhodnout.

Můj mozek mi málem vlepil pohlavek.

Jeho zadek, Winnie, pokáral mě. Rozhodně jeho zadek.

Nemohla jsem popřít, že ten byl opravdu k nakousnutí, a to jsem netrpěla žádným zvrhlým potěšením spočívajícím v zakousávání si do pánských pozadí. Ale ve Wesově případě? To bych klidně udělala i výjimku – a možná bych i skončila jako případ v dokumentárním seriálu *Nejšílenější úchyly*.

„Asi bych se měl otočit, co?“ Jeho otázka mě přiměla se vrátit pohledem zpátky k jeho obličejí. „Vím, jak ráda mi zíráš na zadek,“ dodal domyšlivě s vědoucím – a iritujícím – mrknutím.

Zatraceně, do prdele. To jsem to měla napsané na čele? *Prokrista, Winnie. Seber se.*

Protočila jsem oči a udržela všechny hysterické pocity na příslušném místě – uvnitř, kde mě budou pomalu užírat, až se zblázním a nebudu mít nejen o kolečko míň, ale vůbec žádné. „To není pravda.“

Ale byla. Naprostá. Ale to jsem mu tady rozhodně nehodlala vykládat. Až budu myslet na jeho zadek, budu při tom sama, prst si budu držet pěkně na poštěvátku a rty budu mít celé roz... *Sakra.*

Já vím. Věřte mi, že to vím. Zním jako ta nejnadrženější ženská na celé planetě, ale zmínila jsem se už, že sex jsem měla naposledy před rokem? Je to tak. Už je tomu celý rok. Chytá mě z toho depka.

Cassie by k popisu mého současného nedostatku sexu pravděpodobně použila slova „vyžízňivělá“. A já fakt byla vyžízňivělá, bože. Vyžízňivělá po vysokém, lahodném nápoji jménem Wes Lancaster. Kčertu, ani bych si na něj nevzala brčko. Rovnou bych ho celého vychlemtala.

Vychlemtala? To jako fakt? Surověji už to opravdu říct nešlo.

Poznámka: přestat trávit tolik času s Cassie.

Naklonil se ke mně, až se jeho rty téměř dotýkaly mého ucha. „Pověz mi, Win. Je ti zima, anebo jsi vzrušená?“

„Co prosím?“ zeptala jsem se, když jsem se rychle odtáhla, zmatená a překvapená tím, jak tohle souviselo s mojí touhou ho vypít.

Jeho pohled začal pomalu klouzat od mých rtů, přes krk a na hrudník, až se zastavil, přímo tam, na bavlněném materiálu, který zakrýval moje obnažená ňadra.

Blbec. Ani jsem se nemusela dívat, abych věděla, na co naráží. To, že fantazie nebyly reálné, neznamenal, že o tom rozdíl věděly i moje hormony. Ale tak do háje, mohl to přece ignorovat, to by byla obyčejná slušnost.

„Zima,“ odpověděla jsem, odmítla jsem před ním dát najevo být i jen zrnko zahanbení a zakryla si své velmi prosvítající bradavky zkříženýma rukama.

Znovu mi pohlédl do očí a já jeho pohled opětovala.

„Jsi si tím jistá, zlatíčko?“ Ztišil hlas. „Protože já si myslím, že jsi vzrušená. Řekl bych, že jsi úplně stejně vzrušená jako já.“

V duchu jsem si říkala: *to je blbec, blbec, blbec*, přestože moje tělo křičelo: *dotkni se mě, polib mě, šukej mě*. Přemáhala jsem nutkání sklopit pohled.

„Chceš, abych byla vzrušená,“ opravila jsem ho kousavě. „To je rozdíl mezi fantazií a realitou, *zlatíčko*.“

„Ty mě chceš. Taková je realita,“ odpověděl beze studu. Jeho hlas byl plný arogance a sebejistoty a jeho oči přímo žhnuly. Vypadal, jako by si ukousl kousek slunce.

Myslela jsem si, že v Miami bylo vedro, ale z těch zpropadených paprsků, které vyzařoval, jsem úplně šilela. Touhou. Chtíčem. Trapným zoufalstvím.

Balancovali jsme na téhle hranici verbálního provokování až příliš dlouho. Cítila jsem, že jsem došla na úplný okraj a už jsem s tímhle – *ať už to bylo cokoliv* – nemohla dál bojovat. Chtěla jsem, aby se mě už konečně dotkl. Chtěla jsem, aby ze mě serval oblečení a podmanil si moje tělo svými rty, jazykem, penisem. Nešlo

popřít, že mě přitahoval až animální silou. Tady šlo o instinkt. A celá situace byla pro mě náhle neodolatelná.

„Ty mě chceš taky,“ zamumlala jsem.

Naše oči tančily ve starém známém tanečku a odmítaly se od sebe odlepit.

Jeho šeptaly: *No tak, vzdej se. Udělej, po čem toužíš, Win.*

Moje odpověděly: *Jen jedna noc. Co by se mohlo pokazit?*

Během chvilky ležela kola s chipsy na podlaze a my jsme se líbali. Zabořila jsem mu ruce do vlasů a on si mě přitáhl blíž. Naše ústa byla propletená ve vášnivém boji, v němž jsme se oba snažili nad tím druhým zvítězit. Když mě jeho silné ruce chyty za zadek a obmotaly si moje nohy okolo pasu, kousla jsem ho do spodního rtu.

Natlačil mě zády k automatu, přitiskl se ke mně, a podal tak nepopíratelný důkaz toho, že vzrušení se netýkalo jen mě. Moje ztvrdlé bradavky se třely o jeho hrudník a žár jeho těla propaloval obě tenké vrstvy bavlny, která nás od sebe dělila.

Zasténal. „Zatraceně, přivádíš mě k šílenství.“

„Ano,“ zasténala jsem na souhlas. Jakmile jsem to udělala, zasténal i on. Měla jsem pocit, že se právě odehrává cosi, co ani jeden z nás není schopný zastavit.

Jeho ústa se přesunula dolů na můj krk a sála a laskala moji citlivou pokožku, až jsem ho nohama sevřela ještě pevněji. Sakra, chtěla jsem ho cítit. Kůži na kůži. Chtěla jsem ho mít uvnitř sebe.

A potom mě znovu líbal. Anebo jsem líbala já jeho. Jediné, co vím, bylo, že jsme se líbali; *zatraceně*, my se líbali. Zuřili jsme jako bouře dlouho potlačovaných emocí a naše rty, jazyky a zuby na sebe vzájemně metaly blesky vášně, které ani jeden z nás nemohl popřít.

„Klíč od pokoje,“ zašeptaly jeho neodbytné rty proti mým obdobně vytrvalým ústům.

Klíč od pokoje? Panenko skákává. Co se to děje?

Jak jsme se sem vůbec dostali? A co je důležitější, kdo to začal?

A záleží na tom vůbec?

Ne. Zatraceně, vůbec na tom nezáleželo. Protože já s tím ani za nic nehodlala přestat. Bylo to tak příjemné. Bylo to s *ním* tak příjemné. Chtěla jsem to. *A jeho.*

To byl také důvod, proč jsem učinila poslední vědomou volbu, dobrovolně jsem mu vsunula do ruky klíč od svého pokoje a zašeptala: „Pospěš si.“

3. KAPITOLA

WES

Řekla: „*Pospěš si.*“
Sice bych to do sebe nikdy neřekl, ale ukázalo se, že když na tom opravdu záleží, umím výborně plnit rozkazy. Spěchal jsem, jak jen jsem uměl. Oblé kopečky jejího pozadí, jež jsem svíral rukama, na mě měly obdobný účinek jako funkce zrychleného startu v počítačové hře *Mario Kart*.

Představoval jsem si, jak mi od nohou odlétávají pomyslné jiskry. S rychlostí blesku jsem odlepil její záda od prosklených dveří automatu a unášel ji chodbou, zatímco ona mi sála krk. Jemně i kousavé líbání prokládala hlubokým, pevným taháním a neustále to střídala, takže jsem jí zůstával zcela pohlcený a musel jsem přemáhat nutkání zvrátit hlavu a zavřít oči.

Nemohl jsem se dočkat, až se jí taky nabažím, a tak jsem postupoval co nejrychleji a jen se krátce rozhlédl kolem dokola, jestli jsme na chodbě sami. To by musel nastat nějaký apokalyptický výpadek, který by mi zabránil v tom, ponořit se mezi stehna Winnie Winslowové, a i tak bych to pravděpodobně stejně udělal – jen bych si nechal po ruce nějakou zbraň.

Když jsem dorazil k jejímu pokoji, trošku zahanbeně jsem si uvědomil, že jsem nijak nezamaskoval skutečnost, že přesně vím, kam mám jít, ale rychle mě to přešlo. Tancovali jsme okolo sebe už celé měsíce, a ačkoliv jsem se sebevíc ujišťoval, že k ničemu takovému nedojde, moje tělo se připravovalo na přesný opak. Když jsem se

přinutil k tomu dojít si do automatu pro jídlo, na které jsem ani neměl chuť, tohle jsem vůbec neočekával. Nicméně nebylo nijak zvlášť překvapující, že jsem si cestou zvládl bezchybně zapamatovat číslo i pozici jejího pokoje.

S naprostým nedostatkem grácie jsem vsunul klíč do zámku, abych nás odklidil z velmi veřejného prostranství chodby do velmi soukromého prostoru jejího pokoje, kde jsem mohl realizovat všechny ty věci, o nichž jsem až příliš dlouho pouze snil.

Váhou jejího těla jsem zatlačil do dveří a potom jsem s ní stále v náručí těžkým dveřím rychle uhnul z cesty, aby se mohly opět zabouchnout. Jejich cvaknutí znělo jako výstřel z pistole při závodech. Oba jsme nadšeně vyrazili ze startovní čáry.

Chytila mě za ramena a zaklonila hlavu a já jsem rozhodně nepromarnil příležitost. Její kůže voněla dokonalou směsicí broskví a slunce a já ji hltal, jako bych celé měsíce nejedl. Nasával jsem každíčkou píď její pokožky, každé sladké povzdechnutí nebo zasténání. Majetnický a nenasytně jsem si je nechával pro sebe a pořád jsem lačnil po dalších.

Můj jazyk si našel cestu až k její šíji a moje zuby ji začaly jemně odobávat. Napjala se a boky mi naznačila, abych nás přesunul do postele. Nemusela mě pobízet dvakrát.

Dvěma rychlými kroky jsem se ocitl u postele a položil ji na ni. Z žáru jejího těla pod mým se mi až zatočila hlava.

Jsem příliš zaneprázdňěný, abych si dělal starosti s Winnie Winslowovou. To jsem si pomyslel.

Jo, jsem rozhodně příliš zaneprázdňěný s Winnie Winslowovou, abych si teď dělal starosti, malá manipulace myšlenkových pochodů ze strany mojí mysli. Veškeré stížnosti a námitky byly umlčeny a já cítil, jak se ladím na romantickou notu.

Pomyslné svíčky zajiskřily a vzplály a za zavřenými víčky mých očí se jaly snášet růžové okvětní plátky. Nevinná vycházka pro M&M's se proměnila v zábavu pro dospělé té nejlepší kvality a já

se rychle blížil úplnému naplnění místo těch polovičatých fantazií posledních měsíců.

A teď myslím na to, jak si o dva týdny později přehrávám videodůkaz dnešního večera. Zatraceně. Soustřed' se. Winnie Winslowová by ti za takové znesvěcení vryla do kůže na kulkách pořádné memento jako varování pro všechny budoucí ženy, napomenul jsem sám sebe.

Měl jsem sice dost síly na to, abych průběh dnešního večera mohl řídit – byl jsem větší, silnější a rychlejší. Mohl jsem svou fyzickou silou zmařit její pokusy vést. Ale nebyl jsem chytřejší. Bylo na ní, jestli se rozhodne říct ne – a sdělí mi, že k tomu nedojde, teď, ani nikdy jindy –, přestože jedině, na co jsem byl schopen myslet, bylo „ano“, které trumfovalo všechno ostatní.

Pomalou, v naprostém nesouladu s chaotickým stavem své myslí, jsem jí přejížděl rukama po těle a povytáhl jí tílko. Byla to tak triviální bariéra, že mi to mohlo být úplně jedno, ale nemohl jsem myslet na nic jiného, než že to není kůže.

Jak ležela pode mnou, sálalo z ní teplo, které se mísilo s nabuzenými elektrickými vibracemi, jež jsem vyzařoval já. Chtěl jsem to. Chtěl jsem se jí dotýkat a okusit, jak přesně chutná, ještě než se v ní celý ztratím a vnořím se do ní tak hluboko, že zapomenu na cokoli dalšího.

Vypnula prsa a já si to vyložil jako pozvání k dalšímu kroku a roztrhl jsem jí tílko vejpůl, pěkně od spodního lemu až nahoru.

Zalapala po dechu a já se náruživě přitiskl k jejím otevřeným rtům, vyhladovělý dlouhým a doposud neuspokojeným toužením.

Z jejího živelného pohledu vyzařovalo očekávání – snad čekala, že jí nabídnu slova útěchy –, jenže já se nehodlal omlouvat za jakýkoliv, byť i zničený kus šatstva, který z ní kdy svléknu.

Když jsem jí přitiskl rty na jednu bradavku a hrubě zatáhl za tu druhou, zastavil se jí dech a zvedla boky. Byla dokonalá, přesně taková, jak jsem si to představoval ve svých snech, ale ne kvůli jejím tvarům nebo velikosti nebo barvě její pokožky. Bylo to díky

tomu, že ožívala při mých dotecích a výpadech – mé nepopíratelné touze po ní a všemu, co bylo před námi.

„Wesi,“ zasténala a krev v mých žilách začala pulzovat tak rychle, jako kdybych si šlehl nějakou drogu. Stav nabuzení, který jsem zažíval, se nedal srovnat s ničím, co jsem kdy cítil, a já se celou svou bytostí modlil, aby mi tenhle efekt vydržel celé hodiny.

„Jsi ještě lepší než v mých představách,“ prozradil jsem jí, protože jsem si byl dobře vědom toho, že ženy nejen potřebují verbální ujištění o mužské touze, ale také si ho i zaslouhují. Verbální, vizuální pocit a cokoliv mezi tím – až s Winnie Winslowovou skončím, nebude mít pochyby o tom, že vládne všemi prostředky, jak si nalákat a udržet muže nebo jakýkoliv jiný objekt, po kterém zatouží.

„Wesi,“ pronesla znovu, ale já ji nenechal pokračovat.

„Cítím, jak moc po nás prahneš.“ A taky že prahla. Prahla po spojení, které mezi námi vznikne, po důkazu mé vášně mezi jejíma nohama. Její tělo se na ně fyzicky připravovalo a ať se propadnu, jestli můj lovecký pes nebyl speciálně vycvičený pro stopování její frndy.

Popotáhl jsem za elastickou látku jejích pyžamových kraťásek, začal jí je stahovat a hltal jsem pohledem hebkou linii jejího břicha.

Neměla pod nimi nic, *vůbec nic*. Ztratil jsem hlavu, strčil jí pod kraťásky jednu ruku a rovnou jí tenkou látku stáhl přes boky dolů. Zvedl jsem se z ní a uvelebil se na konci postele s obličejem vzdáleným jen pár centimetrů od svatyně mezi jejíma nohama. Moje ruce tu nepatrnou vzdálenost snadno překonaly.

„Ježíši Kriste, Win,“ vydechl jsem, když moje prsty lehce sklouzly po její hedvábné, vlhké cestičce, sáhly si pro větší zvlhčení do její štěrbinky a pokryly jí klitoris její vlastní šťávou.

„Co?“

„Nečekal jsem, že tam nebudeš mít vůbec nic.“

„Proč?“ otázala se tvrdohlavě a nadzvedla se na předloktích.

„Copak matky si nemůžou zajít na brazilskou depilaci?“

Matky? Myslela si snad, že se právě teď zaobírám faktem, že je matkou? Můj mozek pomalu nebyl schopný zformulovat tak prostou myšlenku jako *Ty krásu*.

Skoro jsem se rozesmál. Připadalo mi nekonečně legrační, že v téhle komické situaci dokáže koherentně myslet. Vrhla na mě nevraživý pohled, zatímco přede mnou ležela nahá, ale nějaká část mého já, která ještě neztratila pud sebezáchovy, věděla, že vypuknout v smích by nebyl právě nejlepší nápad. Jednostranný smích v kombinaci s nahotou *nikdy* nevěstí nic dobrého.

„To jsem tím nemyslel,“ ujišťoval jsem ji. „Nemyslel jsem na nic než na to, jak strašně jsi sexy.“

„Wesi,“ varovala mě nepřesvědčeným hlasem, který zdaleka nebyl tak prosycený sexem, jak bych si představoval.

Pokojem se rozlehlo ostré plesknutí do středu její frndy – a upoutalo její pozornost. Její překvapené zapištění byl jediný zvuk, který jsem jí dovolil vydat.

„Ticho,“ přikázal jsem. „Jestli chceš něco říct, tak koukej, aby to byla žádost o vsunutí mého práka do tvé píčky.“

Moje dlaň zachytila vlnu vzrušení, která jí projela, a já ji využil ke zmírnění tlaku, který jsem vyvíjel vnitřkem své dlaně na její poštěvák. „Co chceš, Winnie?“ otázal jsem se a úmyslně ji oslovil, aby si uvědomila, kdo přesně je, kde jsme a co děláme.

„Myslela jsem, že nechceš, abych mluvila,“ odsekla mi a já jsem podruhé musel zadržovat smích. Měla pravdu a já jsem kvůli měšicům očekávání zřejmě nebyl úplně ve formě.

„Odpověz mi,“ přikázal jsem jí místo toho, abych se přiznal. Musel jsem pevněji sevřít opraté.

„Chci, abys mi ji lízal,“ odpověděla okamžitě, bez studu a jakéhokoliv zaváhání a téměř tak zničila moji sebekontrolu.

Zatraceně, její agrese byla pro mě příjemnou změnou oproti zkušenostem s většinou žen, se kterými jsem spal. *Díky tomu bude ještě větší zábava jí dominovat.*